

การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับ มหาวิทยาลัยในประเทศไทย: กรณีศึกษา นักศึกษา รายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

An Analysis of English Writing Errors of Thai EFL Students: A Case of Undergraduates in English for Communication

ชญาณันท์ ปิติกรพวงเพชร
Chayanant Pitikornpuangpetch

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี
Faculty of Humanities and Social Sciences, Ubon Ratchathani Rajabhat University
Author E-mail: chayanant.p@ubru.ac.th

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษารายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และ 2) วิเคราะห์สาเหตุของข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ในการเขียนภาษาอังกฤษ งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาจำนวน 39 คน โดยเป็นนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2566 โดยใช้วิธีการสุ่มแบบง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ เอกสารงานเขียนประโยคภาษาอังกฤษ หัวข้อ “My Routine” จำนวน 39 ชิ้นงาน แต่ละชิ้นงานมีความยาวประมาณ 10 ประโยค โดยการวิเคราะห์เนื้อหาเอกสาร (Content Analysis) สถิติที่ใช้ คือค่าความถี่และค่าร้อยละ

ผลการวิจัยพบว่า

1. ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ คือ การสะกดคำ กาลของคำกริยาและรูปกริยา การใช้คำไม่เหมาะสมหรือใช้รูปแบบคำไม่ถูกต้อง การใช้คำนำหน้านาม a/an/the การใช้ตัวพิมพ์ใหญ่และการใช้เครื่องหมาย โครงสร้างประโยคหรือประโยคไม่สมบูรณ์ ความไม่สอดคล้องระหว่างประธานกับกริยา การใช้บุพบทผิดหรือไม่มีบุพบท การใช้สรรพนาม และประโยคยาวผิดโครงสร้าง

2. สาเหตุของข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์เกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่ต่อการเรียนรู้ภาษาที่ 2 และข้อจำกัดด้านความรู้เรื่องไวยากรณ์และคลังคำศัพท์ เนื่องจากโครงสร้างประโยคและการเรียงคำของภาษาไทยและภาษาอังกฤษแตกต่างกันในหลายประเด็น ทำให้มีการแปลจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ มีการแปลแบบคำต่อคำ มีการสลับโครงสร้างประโยค และมีการเขียนประโยคที่ไม่สมบูรณ์ โดยผู้สอนสามารถนำผลการวิจัยที่ได้ไปออกแบบสื่อการสอนเพื่อจัดทำแบบฝึกหัดทางไวยากรณ์ที่เหมาะสม รวมถึงสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

คำสำคัญ: 1. การวิเคราะห์; 2. ข้อผิดพลาดการเขียนภาษาอังกฤษ; 3. ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ABSTRACT

This research article aimed to: 1) Investigate grammatical errors in English writing produced by students enrolled in an English for Communication course and 2) Analyze the causes of these errors. A qualitative research design was employed. The sample consisted of 39

students enrolled in the second semester of the 2023 academic year, selected through simple random sampling. The research instrument consisted of 39 students' English sentence-writing tasks on the topic "My Routine," each approximately 10 sentences in length. Content analysis was employed to analyze the data, and the statistics used were frequency and percentage.

The research found that:

1. Grammatical errors included spelling, verb tenses and verb forms, inappropriate word choices or incorrect word forms, the use of articles (a/an/the), capitalizations and punctuations, sentence structures and sentence fragments, subject-verb agreement errors, incorrect or missing prepositions, pronouns, and run-on sentences.

2. Grammatical errors were caused by mother-tongue interference in second-language learning and students' limited knowledge of English grammar and vocabulary. Due to significant differences between Thai and English sentence structures and word order, students often translate directly from Thai into English, resulting in word-for-word translations, structural transfers, and incomplete sentence constructions. The findings of this study suggest that English instructors can use the results to design appropriate instructional materials and grammar-focused exercises, and to develop more effective teaching strategies to enhance students' English writing skills.

Keywords: 1. Analysis; 2. English writing errors; 3. English for Communication

บทนำ

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่มีความสำคัญและมีบทบาทอย่างมากในการเรียนรู้และใช้ในการติดต่อสื่อสารระหว่างคนทั่วโลก หากผู้เรียนมีความเชี่ยวชาญด้านภาษาอังกฤษ ย่อมสามารถใช้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพและมีความมั่นใจในการสื่อสาร ซึ่งจะช่วยให้เพิ่มโอกาสในการทำงานทั้งในบริษัทต่างชาติและองค์กรที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลาง อีกทั้งยังเอื้อต่อความก้าวหน้าในอาชีพและการพัฒนาศักยภาพทางภาษาอย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ในหลายสถานการณ์การสื่อสารไม่ได้เกิดขึ้นผ่านการพูดโดยตรง หากแต่ดำเนินการผ่านการเขียน ดังนั้น ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษจึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง เนื่องจากเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดความคิดและมุมมองของผู้เขียนไปยังผู้อ่านได้อย่างชัดเจนและมีประสิทธิภาพ

การเขียนเป็นทักษะที่ยากที่สุดของภาษาอังกฤษ (สุคนธา พุสุวรรณ, 2562) อาจกล่าวได้ว่า ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเป็นปัญหาที่พบในการเรียนเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาได้แก่ การพูด การฟัง และการอ่าน (อินนิกันต์ ชัยนิตราคม, 2557) เนื่องจากทักษะการเขียนต้องอาศัยความรู้หลายด้าน ไม่ว่าจะเป็นด้านไวยากรณ์ การเลือกใช้คำศัพท์ โครงสร้างประโยค และความสามารถในการถ่ายทอดความคิดอย่างเป็นลำดับขั้น การที่จะมีทักษะการเขียนภาษาอังกฤษที่ดี มีประสิทธิภาพและสามารถถ่ายทอดข้อมูลออกมาได้อย่างถูกต้องนั้น จะต้องเกิดจากการเรียนรู้ ฝึกฝนและพัฒนาตนเองอย่างสม่ำเสมอ ในกระบวนการรับเอาภาษาที่สองนั้น นักศึกษาส่วนมากมีแนวโน้มที่จะมีข้อผิดพลาดในการเขียน (Chitondo, 2021) ดังนั้น ปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษยังคงพบได้ทั่วไปของนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง

มีนักวิจัยหลายท่านได้ทำการวิจัยปัญหาเกี่ยวกับข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย ยกตัวอย่างเช่น สุคนธา พุสุวรรณ (2562) สรุปว่าข้อผิดพลาดในงานเขียนของนักศึกษา ได้แก่ การใช้คำกริยา การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การใช้อักษรตัวพิมพ์ใหญ่ การเว้นวรรค การใช้คำศัพท์ การใช้คำเชื่อม การใช้คำนาม การสะกดคำ การใช้คำบุพบท การใช้คำนำหน้านามและการใช้คำกริยาวิเศษณ์ ส่วน

ปิยวรรณ รุ่งวรพงศ์ (2557) สรุปว่า นักศึกษามีปัญหาด้านการเขียนภาษาอังกฤษ 4 ประเด็น ได้แก่ ปัญหาด้านโครงสร้างประโยค ไวยากรณ์ การใช้คำและการสื่อความหมายโดยรวมของประโยค บางงานวิจัย ยังพบว่า ปัญหาของข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา ได้แก่ รูปแบบของคำ ตัวเลขเกี่ยวกับเอกพจน์-พหูพจน์ และการใช้คำที่ไม่เหมาะสม (Chaiyasit et al., 2019) ทางด้าน Hinnon (2014) สรุปว่า นักศึกษามักจะมีข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาอังกฤษอยู่ 3 ด้าน ซึ่งได้แก่ ด้านไวยากรณ์และคำศัพท์ ด้านการแทรกแซงจากภาษาแม่ และด้านโครงสร้างของงานเขียน ซึ่งสาเหตุหลักของข้อผิดพลาดทางภาษา ได้แก่ ภาษาที่สองมีข้อจำกัด ความรู้และความแตกต่างทั้งคำศัพท์และโครงสร้างของภาษาแม่และภาษาเป้าหมาย ส่วนปัญหันทนพ ผจญทรรค และคณะ (2564) สรุปว่า สาเหตุของข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา ได้แก่ นักศึกษามีคลังความรู้ของคำศัพท์ไม่เพียงพอ ไม่รู้หลักไวยากรณ์ การใช้หลักไวยากรณ์ไม่ครบถ้วน และสร้างสมมติฐานในภาษาใหม่ที่ไม่สามารถประยุกต์ได้ ส่วนปัญหาด้านทักษะการเขียน พบว่า คนไทยมีปัญหาด้านการเขียนรายงานเป็นภาษาอังกฤษ การจดคำบรรยาย การเขียนคำบรรยายสิ่งต่าง ๆ และการเขียนประวัติตนเองเป็นภาษาอังกฤษ

เนื่องจากการเขียนเป็นทักษะที่จำเป็นเพราะเป็นการสะท้อนความสามารถในการถ่ายทอดความคิดอย่างเป็นระบบ แต่ก็มีนักศึกษาบางส่วนที่ยังไม่สามารถสื่อความได้อย่างถูกต้องและชัดเจน และนับเป็นปัญหาที่พบมากในการเรียนของนักศึกษา งานวิจัยนี้จึงนำเสนอข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาและวิเคราะห์สาเหตุของข้อผิดพลาด ดังนั้น การศึกษาปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาจึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะข้อมูลที่ได้สามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนาการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ผลการศึกษานี้จะเป็นประโยชน์ต่อครูผู้สอนในการออกแบบสื่อการเรียนการสอน การพัฒนาแบบฝึกหัดที่สอดคล้องกับปัญหาที่แท้จริงของผู้เรียน ตลอดจนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่มุ่งเสริมสร้างความสามารถด้านโครงสร้างประโยคพื้นฐานและไวยากรณ์ อันจะช่วยยกระดับทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา และส่งเสริมความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษโดยรวมให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์

- 1) เพื่อศึกษาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษารายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
- 2) เพื่อวิเคราะห์สาเหตุของข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา

ระเบียบวิธีวิจัย

งานวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยในประเทศไทย: กรณีศึกษา นักศึกษารายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร” เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ ประชากรได้แก่นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี ชั้นปีที่ 1–4 ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ซึ่งเป็นรายวิชาพื้นฐานทั่วไป (General Education, GE) ในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 3 ห้องเรียน นักศึกษาจำนวน 159 คน อายุ 18–22 ปี นักศึกษามีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นเวลาหลายปี กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษา 1 ห้องเรียน จำนวน 39 คน ใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยการสุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ เอกสารงานเขียนประโยคภาษาอังกฤษ ในหัวข้อ “My Routine” ของนักศึกษาจำนวน 39 ชิ้นงาน แต่ละชิ้นงานมีความยาวในการเขียนประมาณ 10 ประโยค

1. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บข้อมูลในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ผู้วิจัยแจ้งนักศึกษากลุ่มตัวอย่างว่าจะมีการเก็บข้อมูลใบงานการเขียน (Writing Task) เป็นงานชิ้นที่ 4 หลังจากที่ได้เรียนเนื้อหาครบทุกบทและทุกหัวข้อแล้ว

ผู้วิจัยอธิบายรายละเอียดของงานวิจัยให้นักศึกษาทราบ ได้แก่ ความเป็นมาและประโยชน์ที่ได้รับในการทำวิจัย วิธีการเขียนประโยค วัตถุประสงค์ วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูลรวมถึงการเซ็นต์จดหมายแสดงการยินยอม (Consent Letter) ต่อกลุ่มตัวอย่าง โดยผู้วิจัยได้แจ้งให้นักศึกษาว่า ชื่อและข้อมูลส่วนตัวของนักศึกษาจะไม่ถูกเผยแพร่และการเข้าร่วมงานวิจัยในครั้งนี้จะไม่มีผลกระทบใด ๆ ต่อการเรียนและการใช้ชีวิตทั่วไป ผู้วิจัยได้มอบหมายให้นักศึกษาทำงานเดี่ยวโดยเขียนประโยคภาษาอังกฤษในหัวข้อ “My Routine” ซึ่งเป็นเนื้อหาที่ได้เรียนตลอดทั้งภาคการศึกษา จำนวน 10 ประโยค นอกจากนี้ ยังได้มอบหมายให้นักศึกษาตอบคำถามในประเด็น “ปัญหาในการเขียนและแนวทางในการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา” และแจ้งให้นักศึกษาส่งงานในสัปดาห์ถัดไป ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลจากใบงานของนักศึกษา และนำข้อมูลที่ได้มาคำนวณค่าทางสถิติ ซึ่งการวิเคราะห์ข้อมูลจะถูกแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่ 1 เป็นการวิเคราะห์โดยใช้ค่าร้อยละข้อมูลส่วนตัวของนักศึกษา ส่วนที่ 2 เป็นการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Analysis) จากนั้นรวบรวมใบงานทั้งหมดของนักศึกษาและพิมพ์คำตอบไว้ด้วยกัน ผู้วิจัยแยกกลุ่มคำตอบออกมาเป็น 2 ประเด็น ได้แก่ 1) ข้อผิดพลาดจากการเขียนประโยคภาษาอังกฤษตามที่ได้พบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 2) แนวทางในการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา

2. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยรวบรวมเอกสารงานเขียนประโยคภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง จากนั้นนำมาแยกตามประเภทของข้อผิดพลาด และวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ หาค่าสถิติพื้นฐานแบบความถี่และค่าร้อยละ สรุปและอภิปรายผลในรูปตารางและคำบรรยาย จากนั้นนำข้อมูลที่ได้มาทำการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ โดยใช้วิธีการพรรณนาและการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) วิเคราะห์ใบงานเขียนของนักศึกษาโดยการหาข้อผิดพลาดในการเขียนประโยคภาษาอังกฤษในแต่ละประเภท ซึ่งบางประโยคอาจมีข้อผิดพลาดมากกว่า 1 ประเด็น

ผลการวิจัย

จากการศึกษาข้อผิดพลาดเอกสารงานเขียนประโยคภาษาอังกฤษ ในหัวข้อ “My Routine” ของนักศึกษาจำนวน 39 ชิ้นงาน สามารถสรุปผลได้ดังนี้

1. ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา

ตารางที่ 1 ข้อผิดพลาดที่พบในงานเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา

ลำดับ	ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ที่พบในงานเขียน	จำนวน	ร้อยละ
1.	การสะกดคำ (Spelling)	97	15.67
2.	กาลของคำกริยาและรูปกริยา (Verb Tenses/Verb Forms)	83	13.41
3.	การใช้คำไม่เหมาะสมหรือใช้รูปแบบคำไม่ถูกต้อง (Inappropriate Word Choices or Incorrect Word Forms)	79	12.76
4.	การใช้คำนำหน้านาม a/an/the (The Use of Articles: a/an/the)	74	11.95
5.	การใช้ตัวพิมพ์ใหญ่และการใช้เครื่องหมาย (Capitalizations/Punctuations)	68	10.99
6.	โครงสร้างประโยค (Sentence Structures)/ประโยคไม่สมบูรณ์ (Sentence Fragments)	62	10.02
7.	ความไม่สอดคล้องระหว่างประธานกับกริยา (Subject-Verb Agreement Errors)	52	8.40
8.	การใช้บุพบทผิดหรือไม่มีบุพบท (Incorrect or Missing prepositions)	41	6.62
9.	การใช้สรรพนาม (Pronouns)	35	5.65
10.	ประโยคยาวผิดโครงสร้าง (Run-on Sentences)	28	4.52
รวม		619	100

ตารางที่ 1 แสดงให้เห็นว่า จากการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา มีข้อผิดพลาดที่สามารถแยกได้ 10 ประเด็น ซึ่งประเด็นที่พบมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ เรื่องการสะกดคำ (Spelling) จำนวน 97 จุด คิดเป็นร้อยละ 15.67 อันดับที่สอง ได้แก่ เรื่องกาลของคำกริยาและรูปกริยา (Verb Tenses/Verb Forms) จำนวน 83 จุด คิดเป็นร้อยละ 13.41 อันดับที่สาม ได้แก่ การใช้คำไม่เหมาะสมหรือใช้รูปแบบคำไม่ถูกต้อง (Inappropriate Word Choices or Incorrect Word Forms) จำนวน 79 จุด คิดเป็นร้อยละ 12.76 อันดับที่สี่ ได้แก่ การใช้คำนำหน้านาม a/an/the (The Use of Articles) จำนวน 74 จุด คิดเป็นร้อยละ 11.95 อันดับที่ห้า ได้แก่ การใช้ตัวพิมพ์ใหญ่และการใช้เครื่องหมาย (Capitalizations/Punctuations) จำนวน 68 จุด คิดเป็นร้อยละ 10.99 อันดับที่หก ได้แก่ โครงสร้างประโยค (Sentence Structures)/ประโยคไม่สมบูรณ์ (Sentence Fragments) จำนวน 62 จุด คิดเป็นร้อยละ 10.02 อันดับที่เจ็ด ได้แก่ ความไม่สอดคล้องระหว่างประธานกับกริยา (Subject-Verb Agreement Errors) จำนวน 52 จุด คิดเป็นร้อยละ 8.40 อันดับที่แปด ได้แก่ การใช้บุพบทผิดหรือไม่มีบุพบท (Incorrect or Missing Prepositions) จำนวน 41 จุด คิดเป็นร้อยละ 6.62 อันดับที่เก้า ได้แก่ การใช้สรรพนาม (Pronouns) จำนวน 35 จุด คิดเป็นร้อยละ 5.65 อันดับที่สิบ ได้แก่ ประโยคยาวผิดโครงสร้าง (Run-on Sentences) จำนวน 28 จุด คิดเป็นร้อยละ 4.52

จากข้อผิดพลาดทั้งหมด สามารถแตกประเด็นเป็นประเภทต่าง ๆ ได้ดังต่อไปนี้

1.1 การสะกดคำ (Spelling) เป็นข้อผิดพลาดที่พบเป็นอันดับหนึ่ง ซึ่งนักศึกษาหลายคนสะกดคำ ไม่ถูกต้อง ทำให้ประโยคนั้นสื่อความหมายผิดไปหรือไม่มีความหมาย แต่สามารถเดาความหมายจากบริบทได้ เช่น Normally, I do not have breakfasf and get straight to class. คำว่า breakfasf สะกดผิด แต่สามารถเดาได้ว่าหมายถึง breakfast ส่วนประโยค I usuallg go to bed at 11.00 p.m. คำที่นักศึกษาเขียนผิด คือคำว่า usuallg ซึ่งเป็น Adverb of Frequency แต่ก็สามารถเดาได้ว่านักศึกษาจะหมายถึงคำว่า usually ซึ่งคล้ายกับประโยค I aways get up at 6 o'clock in the morning. ที่คำว่า aways ควรจะสะกดว่า always ส่วนในประโยค I meat my friend all day. คำว่า meat แปลว่าเนื้อสัตว์ ซึ่งคำที่ถูกต้องควรสะกดว่า meet ที่แปลว่าพบเจอ แต่ก็สามารถเดาจากบริบทได้ หรือในประโยค In my tree time, I like to take photos at a cafe with my friends. ผู้อ่านก็สามารถเข้าใจได้ว่า ผู้เขียนจะหมายถึง In my free time, ... เป็นต้น

1.2 กาลของคำกริยาและรูปกริยา (Verb Tenses/Verb Forms) ใช้กริยาผิดกาล เช่น เหตุการณ์ในอดีตแต่ใช้กาลปัจจุบัน หรือเหตุการณ์ในปัจจุบันแต่ใช้กาลรูปอดีต ซึ่งเป็นข้อผิดพลาดที่พบเป็นอันดับที่สอง สามารถแยกออกเป็นประเด็นย่อยได้ดังนี้

1.2.1 กาลของคำกริยาไม่ถูกต้อง (Verb Tenses)

Yesterday I wake up early. ประโยคที่ถูกต้อง คือ Yesterday I woke up early.
Jiraporn have dinner yesterday. ประโยคที่ถูกต้อง คือ Jiraporn had dinner yesterday.
I always went to bed at midnight. ประโยคนี้นี้เป็นรูป Present simple tense ซึ่งควรใช้ว่า I always go to bed at midnight.

1.2.2 รูปแบบกริยาผิดหรือไม่ถูกต้อง (Verb Forms)

I spend a lot of time to decide about something. ควรใช้ deciding on something.
I'm not good at remember. ควรใช้ gerund คือ ... remembering.
I go outside by call a cab, because I don't have my own car. ควรใช้ ...by calling a cab.
It's sunny today, so I go outside for sunbathe. ประโยคนี้นี้ควรจะใช้ว่า go outside to sunbathe. หรือ go outside for sunbathing.

1.3 การใช้คำไม่เหมาะสม/ใช้รูปแบบคำไม่ถูกต้อง (Inappropriate Word Choices/Incorrect Word Forms) เป็นข้อผิดพลาดที่พบเป็นอันดับสาม ได้แก่

I will go to fresh market to buy things to make some food for myself. คำว่า fresh market ผู้อ่านคงพอจะเข้าใจว่าผู้เขียนจะสื่อความหมายว่าอย่างไร แต่เจ้าของภาษาบางคนจะไม่คุ้นเคย ดังนั้น ในความหมายสากลจะใช้คำว่า local market/street market แทน

It is good for my mental. ควรใช้เป็น It is good for **mental health**.

Where did you do yesterday? เป็นการใช้ Verb Choice Error (Word Choice) คำว่า "do" ไม่เหมาะกับคำถามเกี่ยวกับกิจกรรม ควรใช้ "go" หรือ "What did you do?" จะเหมาะสมกว่า

1.4 การใช้คำนำหน้านาม a/an/the (The Use of Articles: a/an/the) เป็นข้อผิดพลาดที่พบเป็นอันดับสี่ ได้แก่

I eat a orange. ควรใช้ an นำหน้าคำที่ขึ้นต้นด้วยเสียงสระ ประโยคที่ถูกต้องคือ I eat an orange.

I want to go on cruise with my parents. ต้องมี article ควรใช้ go on a cruise

I want to be an teacher คำว่า "teacher" ขึ้นต้นด้วยเสียง consonant จึงควรใช้ "a" ดังนั้นประโยคที่ถูกต้องควรใช้ว่า I want to be a teacher.

Tomorrow, I have a lab class at Faculty of Science. ควรใช้เป็น at the Faculty of Science.

1.5 การใช้ตัวพิมพ์ใหญ่และการใช้เครื่องหมาย (Capitalizations/Punctuations) คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่เป็นคำศัพท์เฉพาะ เช่น ชื่อคน ชื่อสถานที่ ชื่อประเทศ วัน เดือน เป็นต้น นักศึกษามักจะใช้ตัวพิมพ์เล็ก ซึ่งเป็นข้อผิดพลาดที่พบเป็นอันดับห้า นักศึกษาหลายคนไม่ใช้ตัวพิมพ์ใหญ่ในการเขียนเริ่มต้นประโยคหรือในคำที่เป็นคำศัพท์เฉพาะในประโยค เช่น

I can speak chinese very well. ซึ่ง chinese เป็นชื่อภาษาเฉพาะ ต้องใช้ตัวพิมพ์ใหญ่ **Chinese**

I am a student at Ubon Ratchathani Rajabhat university. university เป็นชื่อเฉพาะ ต้องใช้ตัวพิมพ์ใหญ่ ... **University**

my hero is my father. ควรใช้ตัวพิมพ์ใหญ่ขึ้นต้นประโยค ที่ถูกต้องควรใช้ **My** hero is my father.

Right now, It's cloudy and It's warm. คำว่า it's อยู่ตรงกลางประโยคไม่ควรตัวพิมพ์ใหญ่ ซึ่ง คำว่า cloudy and warm อาจรวมเป็นประโยคเดียวโดยไม่แยก it's ซ้ำก็ได้

what do you want to eat ประโยคนี้ไม่ได้ใช้ตัวพิมพ์ใหญ่ขึ้นต้นประโยคและไม่ได้ใส่เครื่องหมาย (?) ท้ายประโยค เพราะเป็นประโยคคำถาม ประโยคที่ถูกต้อง คือ **What** do you want to eat?

นอกจากนี้ นักศึกษายังมีข้อผิดพลาดด้านการใช้เครื่องหมายที่ไม่ถูกต้อง เช่น

How do you say this in English. ตามโครงสร้างเป็นประโยคคำถาม ควรใช้เครื่องหมาย (?) ดังตัวอย่างประโยค How do you say this in English?

Do they go to school by motorcycle. ประโยคนี้เป็นประโยคคำถาม ดังนั้น ควรใช้เครื่องหมาย (?) ท้ายประโยค เช่น Do they go to school by motorcycle?

How can I get to the Grand Place ประโยคนี้ควรใส่เครื่องหมาย (?) ท้ายประโยค เพราะเป็นประโยคคำถาม ควรใช้เป็น How can I get to the Grand Place?

1.6 โครงสร้างประโยค (Sentence Structures)/ประโยคไม่สมบูรณ์ (Sentence Fragments) เป็นข้อผิดพลาดที่พบเป็นอันดับหก ตัวอย่างประโยค ได้แก่

Eat lunch at 12:00. ประโยคนี้ไม่มีประธาน ควรใช้ (I) ในประโยค I eat lunch at 12:00.

Go to bed at 10:00 p.m. ควรใช้ (I) เป็นประธานของประโยค I go to bed at 10:00 p.m.

Yesterday. I went shopping with my friend. ประโยคนี้ควรจะใช้คอมม่า (,) แทนที่เครื่องหมาย (.) เพื่อเป็นประโยคที่สมบูรณ์ ดังนั้น ควรจะใช้ Yesterday, I went shopping with my friend.

ในการเขียนประโยคภาษาอังกฤษ บางครั้งนักศึกษามักจะเขียนเป็นวลี ไม่ได้เขียนเป็นประโยคที่สมบูรณ์ ซึ่งส่วนใหญ่มักจะขาดรูปของประธาน (I) ยกตัวอย่างเช่น

lunch break, I went to have lunch with my friends before going to the next class. ประโยคนี้ขาด conjunction ควรแก้ไขเป็น “During my lunch break, ...” เป็นต้น

On a free day, I would get up at 8 a.m. On a free day เป็นวลี ไม่ใช่ประโยคสมบูรณ์ ควรเชื่อมกับประโยคถัดไป

Finished studying, I travel to the dormitory. ประโยคนี้ผิดมากกว่า 1 จุด เพราะใช้ tense ไม่สอดคล้องกันและโครงสร้าง participle clause ไม่เหมาะกับบริบท ควรใช้ after เพื่อให้ความหมายชัดเจน ประโยคที่ถูกต้องสามารถเขียนได้หลายแบบ เช่น After I finish studying, I travel to the dormitory. เป็นต้น

1.7 ความไม่สอดคล้องระหว่างประธานกับกริยา (Subject-Verb Agreement Errors) เช่น ประธานเป็นเอกพจน์แต่ใช้กริยาพหูพจน์ หรือกลับกัน เป็นข้อผิดพลาดที่พบเป็นอันดับเจ็ด ตัวอย่างประโยค ได้แก่

I is doing homework in the living room. ประโยคที่ถูกต้อง คือ I am doing homework in the living room.

Nam usually sleep late every night. ประโยคที่ใช้เป็นรูปกาลปัจจุบัน ดังนั้น ประธานที่เป็นเอกพจน์บุรุษที่ 3 จึงต้องเติม -s ทำยคำกริยา เช่น Nam usually sleeps late every night.

She like chocolate. ประโยคที่ถูกต้อง คือ She likes chocolate.

She read a book. เป็น Present Simple Tense ซึ่ง She เป็นเอกพจน์บุรุษที่ 3 ดังนั้น ควรใช้ She reads a book.

1.8 การใช้บุพบทผิดหรือไม่มีบุพบท (Incorrect or Missing Prepositions) เป็นข้อผิดพลาดที่พบเป็นอันดับแปด ตัวอย่างประโยค ได้แก่

I'm planning about my job and vacation for this summer. planning ไม่ต้องใช้ about

I usually wake up 7 a.m. every morning. ต้องมี at อยู่หน้าเวลา เช่น ... at 7 a.m.

1.9 การใช้สรรพนาม (Pronouns) เป็นข้อผิดพลาดที่พบเป็นอันดับเก้า ตัวอย่างประโยค ได้แก่

My friends and me ran out of money. ประโยคนี้เป็นการใช้สรรพนามผิดรูป ควรใช้ My friends and I เพราะเป็นตำแหน่งประธานของประโยค

Me don't like cold weather. มีการใช้ Me ผิดตำแหน่ง ควรใช้ I เพราะเป็นประธานของประโยค

1.10 ประโยคยาวผิดโครงสร้าง (Run-on Sentences) เป็นข้อผิดพลาดที่พบเป็นอันดับสิบ ตัวอย่างประโยค ได้แก่

I like eating vegetables, it's yummy and good for my health. ข้อความนี้ควรแยกเป็นสองประโยค ได้แก่ I like eating vegetables. It's yummy and good for my health.

2. สาเหตุของข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา

สาเหตุของข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา มีดังนี้

2.1 อิทธิพลของภาษาแม่ต่อการเรียนรู้ภาษาที่ 2 หรือการแทรกแซงของภาษาแม่

อิทธิพลของภาษาแม่มีบทบาทสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการเขียน เนื่องจากโครงสร้างทางไวยากรณ์และการเรียงลำดับคำของภาษาไทยแตกต่างจากภาษาอังกฤษในหลายประเด็น ความแตกต่างดังกล่าวส่งผลให้นักศึกษามักถ่ายโอนรูปแบบภาษาจากภาษาแม่ไปสู่ภาษาเป้าหมาย ซึ่งก่อให้เกิดข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาอังกฤษ ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดคือ ตำแหน่งของคำคุณศัพท์ (adjective) โดยในภาษาไทยมักวางไว้หลังคำนาม ในขณะที่ภาษาอังกฤษจะวางไว้หน้าคำนาม ความแตกต่างนี้ทำให้นักศึกษามีแนวโน้ม

แปลแบบคำต่อคำจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ ส่งผลให้เกิดการเรียงคำที่ไม่ถูกต้องและทำให้ความหมายของประโยคเพี้ยนไปหรือไม่สามารถสื่อความหมายได้อย่างชัดเจน นอกจากนี้ อิทธิพลของภาษาแม่ยังส่งผลต่อโครงสร้างประโยคโดยรวม นักศึกษาบางส่วนมักสร้างประโยคที่ไม่สมบูรณ์ เช่น การใช้เพียงนามวลี (noun phrases) หรือ กริยาวลี (verb phrases) โดยขาดองค์ประกอบสำคัญของประโยค เช่น ประธาน (subject) หรือกริยา (verb) ซึ่งทำให้ประโยคไม่สมบูรณ์ตามหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ อีกทั้งยังพบปัญหาในการใช้เครื่องหมายวรรคตอน เช่น การละเว้นเครื่องหมายท้ายประโยคในประโยคบอกเล่า ประโยคคำถาม และประโยคปฏิเสธ เป็นต้น

2.2 ข้อจำกัดด้านความรู้เรื่องไวยากรณ์และคลังคำศัพท์

นักศึกษาบางส่วนมีความรู้ด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษค่อนข้างจำกัด ซึ่งส่งผลโดยตรงต่อประสิทธิภาพในการเขียนประโยคภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะการไม่เข้าใจชนิดของคำ (parts of speech) และหน้าที่ของคำแต่ละประเภท รวมถึงตำแหน่งการวางคำในประโยค ส่งผลให้นักศึกษาไม่สามารถเรียบเรียงประโยคได้อย่างถูกต้อง และมักใช้คำผิดตำแหน่งตามหลักไวยากรณ์ นอกจากนี้ นักศึกษาบางคนยังขาดความเข้าใจในเรื่องกาลเวลา (tense) ซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญของภาษาอังกฤษ ทำให้ไม่สามารถเลือกใช้หรือผันคำกริยาให้สอดคล้องกับเวลาและบริบทของประโยคได้อย่างเหมาะสม ส่งผลให้เกิดข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์อย่างต่อเนื่อง ยิ่งไปกว่านั้น ข้อจำกัดด้านคลังคำศัพท์ยังเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อการเขียน นักศึกษาบางคนไม่สามารถเลือกใช้คำศัพท์ที่เหมาะสมได้ หรือไม่สามารถถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นภาษาอังกฤษได้อย่างครบถ้วน ทำให้การสื่อความหมายขาดความชัดเจน ในบางกรณี นักศึกษาอาจพึ่งพาเครื่องมือ AI ในการช่วยแต่งประโยคมากเกินไป ส่งผลให้ขาดโอกาสในการฝึกฝนทักษะการเขียนด้วยตนเอง และไม่สามารถพัฒนาความสามารถด้านการเขียนได้อย่างเต็มศักยภาพ นอกจากนี้ นักศึกษาบางส่วนยังไม่ตระหนักหรือทราบถึงข้อบกพร่องของตนเองในงานเขียน ทำให้ไม่สามารถแก้ไขและพัฒนาทักษะได้อย่างมีประสิทธิภาพ

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยของการศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา มีประเด็นสำคัญ ที่สามารถนำมาอภิปรายผลได้ดังนี้

การวิจัยครั้งนี้พบว่า การสะกดคำ (spelling) เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นมากที่สุดในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา โดยข้อผิดพลาดดังกล่าวจัดอยู่ในด้านคำศัพท์ ซึ่งมีสาเหตุสำคัญมาจากการมีคลังคำศัพท์ที่จำกัด และการขาดการท่องจำคำศัพท์อย่างเป็นระบบและสม่ำเสมอ ทั้งที่คำศัพท์ถือเป็นพื้นฐานสำคัญของการเรียนภาษาอังกฤษ หากนักศึกษามีคลังคำศัพท์ที่เพียงพอ ย่อมสามารถเลือกใช้คำได้อย่างเหมาะสมและนำไปเรียบเรียงเป็นประโยคได้ถูกต้องตามโครงสร้าง นอกจากนี้ นักศึกษาบางส่วนยังไม่คุ้นเคยกับรูปคำ (word forms) และมีการจำคำศัพท์ที่ไม่แม่นยำ รวมถึงการขาดการฝึกฝนการเขียนอย่างต่อเนื่องและเป็นระบบ ส่งผลให้เกิดความผิดพลาดในการสะกดคำอยู่เสมอ อีกทั้ง เมื่อมีคลังคำศัพท์จำกัด นักศึกษามักอาศัยการสะกดคำตามเสียงหรือการคาดเดารูปคำ เช่น คำว่า *aways* (always) หรือ *meat* (meet) ซึ่งเพิ่มโอกาสในการเกิดข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่อง ซึ่งสอดคล้องกับผลวิจัยบางส่วนของ พนิษฐาธิยา มาณอก และ ภัทรธีรา เทียนเพิ่มพูน (2565) ที่กล่าวว่า นักศึกษามีปัญหาเรื่องคำศัพท์ เช่น นักศึกษาไม่ได้ใช้ตัวอักษรพิมพ์ใหญ่ (Capitalization) ในคำเฉพาะหรือชื่อเฉพาะของบุคคล รวมถึงมีการเพิ่มตัวสะกดคำ (Overinclusion) หรือการใช้ตัวอักษรซ้ำซ้อน เช่น คำว่า 'Travel' นักศึกษาจะสะกดว่า 'Travell' และนักศึกษายังมีการละตัวสะกด (Omission) เช่น คำว่า 'First' นักศึกษาเลือกใช้คำว่า 'Fist' หรือแม้กระทั่งการเขียนที่มีการสลับเสียงสระ ผลการวิจัยยังสอดคล้องกับ ปิ่นตบูน พงษ์พรพรค และคณะ (2564) และ ศศินันท์ โต๊ะชาลีศรีทิน (2566) ที่

พบว่านักศึกษามีข้อผิดพลาดด้านการใช้คำและวลี การสะกดคำ และข้อจำกัดด้านคลังคำศัพท์ ซึ่งส่งผลต่อประสิทธิภาพในการเขียนภาษาอังกฤษโดยรวม และเป็นปัญหาที่พบได้ทั่วไปในผู้เรียน

จากข้อมูลของนักศึกษา พบว่าสาเหตุสำคัญของปัญหาการเขียนเกิดจากการมีคลังคำศัพท์ไม่เพียงพอ และขาดความเข้าใจในโครงสร้างประโยค ประกอบกับความสับสนระหว่างคำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือรูปคำที่คล้ายกัน ทำให้ไม่มั่นใจในการเลือกใช้คำและการสะกดคำอย่างถูกต้อง ข้อค้นพบดังกล่าวสอดคล้องกับ Hinnon (2014) ที่ระบุว่านักศึกษามักประสบปัญหาในการเขียนภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะด้านไวยากรณ์และคำศัพท์ ซึ่งมีสาเหตุหลักมาจากข้อจำกัดในการเรียนรู้ภาษาที่สอง รวมถึงความแตกต่างระหว่างภาษาแม่และภาษาเป้าหมายในด้านคำศัพท์และโครงสร้างภาษา

นอกจากการสะกดคำแล้ว ข้อผิดพลาดส่วนใหญ่จะเกี่ยวกับการใช้หลักไวยากรณ์ไม่ถูกต้อง ตัวอย่างที่เห็นเด่นชัด ได้แก่ นักศึกษามีข้อผิดพลาดเรื่องการใช้กาลของคำกริยา โดยนักศึกษาไม่ได้ใช้รูปกริยาให้ตรงกับกาลทั้งรูปอดีตหรือปัจจุบัน เช่น ในประโยค Yesterday I wake up early. นักศึกษาไม่ได้ผันคำกริยาเป็นรูปอดีต เพราะคิดว่าคำว่า wake แปลว่าตื่นนอนเหมือนกัน ซึ่งเป็นเรื่องที่พบได้บ่อยในการเขียน ซึ่งการที่นักศึกษาไม่ได้ผันกริยาตามกาล อาจเป็นเพราะนักศึกษาไม่เข้าใจการใช้หลักไวยากรณ์และในภาษาไทยก็ไม่มีกริยาตามกาล เนื่องจากภาษาไทยและภาษาอังกฤษมีการเรียงลำดับคำหรือโครงสร้างประโยคที่แตกต่างกัน บางครั้งสลับตำแหน่งกัน หรือมีกฎเกณฑ์การใช้งานไม่เหมือนกัน ดังนั้น อิทธิพลของภาษาแม่จึงเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา เนื่องจากนักศึกษามักถ่ายโอนโครงสร้างประโยคและหลักไวยากรณ์จากภาษาไทยมาใช้ในการเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างชัดเจน โดยเฉพาะด้านการเรียงคำและโครงสร้างประโยค นอกจากนี้ ความแตกต่างของรูปกาล (tense) และการผันคำกริยาในภาษาอังกฤษซึ่งไม่มีรูปแบบที่ชัดเจนในภาษาไทย ส่งผลให้นักศึกษามักใช้กริยาไม่สอดคล้องกับเวลาและประธาน ก่อให้เกิดข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์อย่างต่อเนื่อง และส่งผลต่อประสิทธิภาพในการเขียนภาษาอังกฤษโดยรวม

ซึ่งผลการวิจัยสอดคล้องกับข้อสรุปของวันที แสงคล้ายเจริญ (2565) ที่กล่าวว่า ในงานเขียนเรื่องเล่าผู้เขียนมักจะละการทำให้กริยาให้อยู่ในรูปอดีตกาลมากที่สุด ซึ่งภาษาอังกฤษมีวิธีการบอกเล่าเวลาโดยการผันรูปกริยาให้สอดคล้องกับเวลาที่ต้องการแสดง แต่ภาษานั้นจะไม่มีการผันกริยาตามกาลเวลา เพราะจะใช้คำบอกเวลาที่เหมาะสม เช่น วันนี้ เมื่อวานนี้ เป็นต้น จึงทำให้นักศึกษาไม่ได้เปลี่ยนรูปกริยาให้เหมาะสมกับกาลเวลาที่ถูกต้อง เช่นการเติม -ed ท้ายกริยา หรือการเปลี่ยนรูปกริยาตามกาล ผลการวิจัยยังสอดคล้องกับงานวิจัยของนักวิจัยหลายท่าน เช่น ปิยวรรณ รุ่งวรพงศ์ (2557) วรินทร์ แดนดี (2565) วันที แสงคล้ายเจริญ (2565) และ Hinnon (2014) ที่สรุปว่า สาเหตุของข้อผิดพลาดของการเขียนของนักศึกษาเกิดจากการแทรกแซงจากภาษาแม่ แม้กระทั่งนักศึกษาที่เรียนสาขาภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 4 ซึ่งเป็นนักศึกษาวิชาเอกที่คุ้นชินกับการเรียนทักษะภาษาอังกฤษทั้ง 4 ด้าน มากกว่าสาขาอื่น ก็ยังมีข้อผิดพลาดด้านงานเขียนเช่นเดียวกัน (สุคนธา พุสุวรรณ, 2562)

ในงานเขียน ยังมีข้อผิดพลาดเรื่องการที่ใช้ประธานและกริยาไม่สอดคล้องกัน (Subject-Verb Agreement Errors) เช่น ในประโยค She like chocolate. นักศึกษาไม่ได้เติม -s ท้ายคำกริยา like ตามโครงสร้างประธานที่เป็นเอกพจน์บุรุษที่ 3 ในรูปกาลปัจจุบันอย่างง่าย (Present simple tense) เนื่องจากภาษาไทยไม่มีเรื่องพจน์ และการนับได้และนับไม่ได้ (วันที แสงคล้ายเจริญ, 2565) ดังนั้น นักศึกษาจึงไม่คุ้นชินกับการผันกริยาตามประธาน ไม่ว่าจะเป็นคำนามเอกพจน์หรือพหูพจน์ หรือแม้กระทั่ง การละการเติมปัจจัย -s หรือ -es ที่คำกริยาเมื่อประธานเป็นคำนามเอกพจน์ ซึ่งหมายถึงคำนามที่ใช้เรียกบุคคล สถานที่ หรือสิ่งของหนึ่งหน่วย ในกาลปัจจุบันอย่างง่าย หรือการใช้คำกริยาในอนุประโยคขยาย (relative clause) ที่ไม่สอดคล้องกับคำนามที่อนุประโยคนั้นทำหน้าที่ขยาย (ธวัชชัย บุญจันทร์, 2561) หัวข้อนี้นับเป็นอีกหนึ่งข้อผิดพลาดที่ต้องเน้นย้ำและอธิบายให้นักศึกษาเข้าใจ

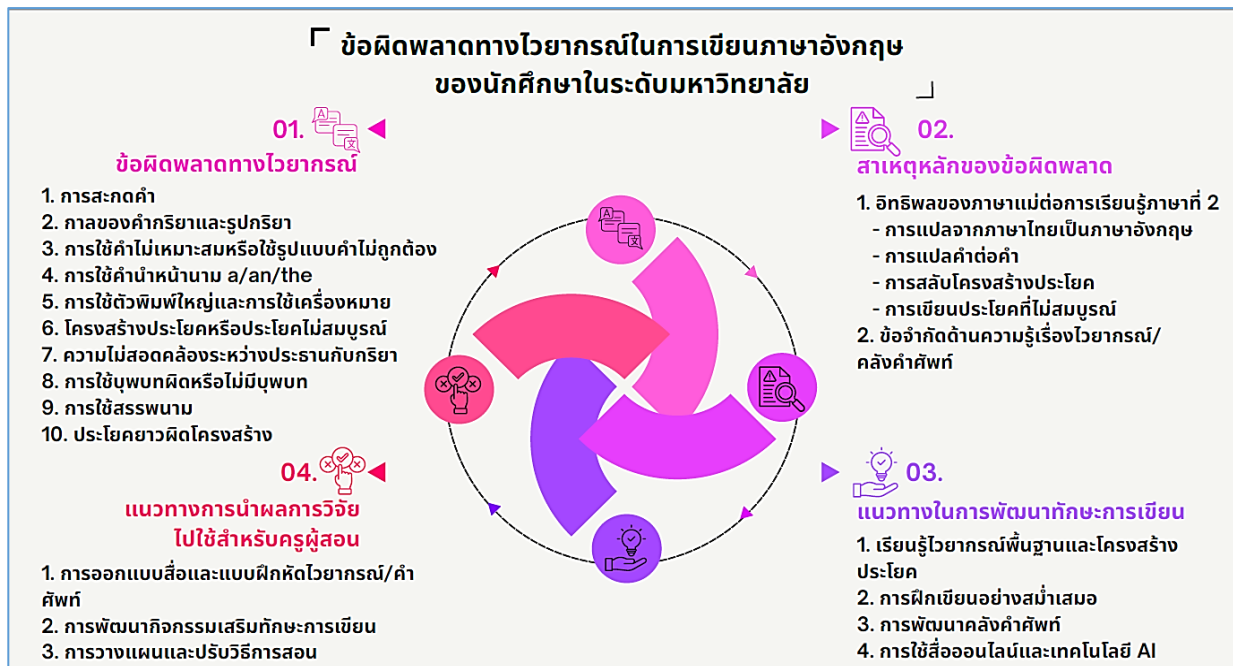
ในการเขียนประโยคบอกเล่าเกี่ยวกับชีวิตประจำวัน นักศึกษามักจะไม่ใช้เครื่องหมายวรรคตอนและไม่เขียนตามรูปแบบการเขียนพื้นฐานของภาษาอังกฤษ เช่น การไม่ใส่เครื่องหมายจบประโยค (.) การไม่ใส่เครื่องหมายคำถาม (?) ในประโยคคำถาม ตลอดจนการไม่ใช้ตัวพิมพ์ใหญ่ในการขึ้นต้นประโยคและในคำนามเฉพาะ ซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญของการเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งผลการวิจัยสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปิยวรรณ รุ่งวรพงศ์ (2557) และ ศศินันท์ โต๊ะชาลีศรีทิน (2566) ที่พบว่านักศึกษามักมีข้อผิดพลาดด้านเครื่องหมายวรรคตอน การใช้จุด (full stop) และการใช้ตัวพิมพ์ใหญ่ โดยเฉพาะการละเว้นเครื่องหมายจบประโยค การไม่ใส่เครื่องหมายคำถามในประโยคคำถาม และการไม่ใช้ตัวพิมพ์ใหญ่ขึ้นต้นประโยคหรือในชื่อเฉพาะ ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่าสาเหตุเกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่ เนื่องจากภาษาไทยไม่มีข้อกำหนดที่เคร่งครัดเกี่ยวกับการใช้เครื่องหมายวรรคตอนและไม่มีการใช้ตัวพิมพ์ใหญ่ ทำให้นักศึกษามักละเลยเครื่องหมายดังกล่าว ส่งผลให้ประโยคไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์และรูปแบบการเขียนของภาษาอังกฤษ

เนื่องจากโครงสร้างภาษาอังกฤษมีความซับซ้อนและแตกต่างจากภาษาแม่อย่างชัดเจน อิทธิพลของภาษาแม่จึงมีผลต่อการเขียนประโยคภาษาอังกฤษของนักศึกษาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ โดยนักศึกษามักเริ่มจากการคิดประโยคเป็นภาษาไทยก่อนแล้วจึงแปลเป็นภาษาอังกฤษแบบคำต่อคำ ส่งผลให้โครงสร้างประโยคไม่เป็นไปตามหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ตัวอย่างเช่น ประโยค “I go house day off.” ซึ่งผู้วิจัยวิเคราะห์ว่านักศึกษามีความหมายถึง “ฉันกลับบ้านในวันหยุด” โดยรูปประโยคที่ถูกต้องควรเป็น “I go back home on weekends.” แม้ว่าผู้อ่านอาจคาดเดาความหมายได้จากบริบท แต่โครงสร้างประโยคยังคงไม่ถูกต้องตามหลักภาษา ตัวอย่างดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่านักศึกษามีแนวโน้มแปลภาษาโดยตรงจากภาษาแม่ โดยมีได้พิจารณาความถูกต้องของโครงสร้างและความเหมาะสมของการใช้ภาษาในภาษาเป้าหมาย ซึ่งผลการวิจัยสอดคล้องกับ ธวัชชัย บุญจันทร์ (2561) ที่ระบุว่าสาเหตุสำคัญของข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามาจากการแทรกแซงของภาษาแม่ ซึ่งปรากฏในรูปของการแปลแบบคำต่อคำ การนำโครงสร้างภาษาไทยมาใช้ในการเขียนภาษาอังกฤษ และการใช้คำคุณศัพท์เป็นคำกริยาหลัก การที่นักศึกษาสร้างประโยคภาษาอังกฤษโดยอิงตามโครงสร้างของภาษาไทย จึงทำให้เกิดการเรียงคำที่ผิดรูปแบบ ส่งผลต่อความถูกต้องของภาษา และอาจทำให้ผู้อ่านไม่สามารถเข้าใจความหมายที่ผู้เขียนต้องการสื่อได้อย่างชัดเจน

นอกจากนี้ ข้อจำกัดด้านพื้นฐานภาษาอังกฤษและความไม่แม่นยำทางไวยากรณ์ทำให้นักศึกษาขาดความมั่นใจในการเริ่มเขียน และมองว่าการเขียนเป็นทักษะที่ยาก ส่งผลให้แม้เป็นประโยคพื้นฐาน นักศึกษาบางส่วนยังคงมีข้อผิดพลาดเนื่องจากไม่เข้าใจหลักไวยากรณ์อย่างเพียงพอ บางคนไม่ทราบชนิดของคำ (Parts of Speech) ว่าคำศัพท์นี้เป็นชนิดของคำอะไร ทำให้ไม่รู้อย่างไรที่จะแต่งประโยคอย่างไรหรือใช้คำไหนขึ้นต้นประโยคทำให้นักศึกษาไม่สามารถร้อยเรียงประโยคได้ถูกต้อง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พนิตภิชาติ มานอก และ ภัทรธีรา เทียนเพ็ญ (2565) ที่สรุปว่า นักศึกษามีข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้ชนิดของคำ (Mix-up of Parts of Speech) มากที่สุด ซึ่งการทราบชนิดของคำมีความสำคัญมากเพราะทำให้เรียงประโยคได้ถูกต้องตามโครงสร้างและสามารถสื่อสารให้ผู้อ่านหรือผู้ฟังเข้าใจได้ ชนิดของคำช่วยกำหนดหน้าที่ของคำในประโยคว่าแต่ละคำต้องทำหน้าที่อย่างไร ควรจะเรียงลำดับคำไว้ส่วนไหน ทำให้การเรียงคำถูกต้องตามโครงสร้างและหลักไวยากรณ์ ส่งผลให้สื่อความหมายชัดเจนขึ้น และช่วยทำให้ผู้เขียนเลือกใช้คำได้อย่างเหมาะสม เช่น คำนาม (noun) ทำหน้าที่เป็นประธานหรือกรรมของประโยค โดยมักปรากฏก่อนหรือหลังคำกริยาตามโครงสร้างของประโยค ในขณะที่คำกริยา (verb) ใช้แสดงการกระทำหรือสภาวะ และโดยทั่วไปจะวางไว้ถัดจากประธานซึ่งเป็นคำนาม นอกจากนี้ คำคุณศัพท์ (adjective) ทำหน้าที่ขยายคำนาม ส่วนคำกริยาวิเศษณ์ (adverb) ใช้ขยายคำกริยา คำคุณศัพท์หรือคำกริยาวิเศษณ์อื่น โดยตำแหน่งของคำกริยาวิเศษณ์อาจเปลี่ยนแปลงได้ตามโครงสร้างของประโยค ดังนั้น หากนักศึกษามีความเข้าใจเกี่ยวกับชนิดของคำ (parts of speech) และหน้าที่ของคำแต่ละประเภทอย่างถูกต้อง จะช่วยลดข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ และส่งเสริมให้การเขียนมีความถูกต้อง ชัดเจน และมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ไม่เพียงแต่นักศึกษาไทยที่มีปัญหาด้านการเขียนภาษาอังกฤษ นักศึกษาชาวแซมเบียที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองซึ่งมีความสำคัญมากและเป็นภาษาทางการของประเทศก็เกิดข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาอังกฤษเช่นเดียวกัน ซึ่ง Chitondo (2021) ได้สรุปว่า ความรู้ด้านไวยากรณ์ที่ไม่เพียงพอเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้ให้นักศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยมีข้อผิดพลาดด้านการเขียนจำนวนมาก ซึ่งส่งผลให้งานเขียนสูญเสียความหมายและความชัดเจน ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ดังกล่าวทำให้งานเขียนของนักศึกษาเข้าใจได้ยากเนื่องจากผู้อ่านต้องให้ความสนใจกับความผิดพลาดมากกว่าการตีความเนื้อหา

องค์ความรู้ใหม่ที่ได้จากการวิจัย

ภาพที่ 1 องค์ความรู้ใหม่ที่ได้จากการวิจัย

งานวิจัยนี้ก่อให้เกิดองค์ความรู้ใหม่เกี่ยวกับรูปแบบข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย โดยสามารถสรุปผลการวิจัยออกเป็น 4 ประเด็นหลัก ได้แก่

1. นักศึกษามีข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์หลายประการ ได้แก่ การสะกดคำ กาลของคำกริยาและ รูปกริยา การใช้คำไม่เหมาะสมหรือใช้รูปแบบคำไม่ถูกต้อง การใช้คำนำหน้านาม a/an/the การใช้ตัวพิมพ์ใหญ่และการใช้เครื่องหมาย โครงสร้างประโยคหรือประโยคไม่สมบูรณ์ ความไม่สอดคล้องระหว่างประธาน-กริยา การใช้บุพบทผิดหรือไม่มีบุพบท การใช้สรรพนาม และประโยคยาวผิดโครงสร้าง

2. สาเหตุของข้อผิดพลาดส่วนใหญ่มาจากอิทธิพลของภาษาแม่ซึ่งส่งผลให้นักศึกษาแปลจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ แปลแบบคำต่อคำ สลับโครงสร้างประโยคและเขียนประโยคไม่สมบูรณ์ นอกจากนี้ ข้อผิดพลาดจากการเขียนยังมีสาเหตุมาจากการที่นักศึกษามีความรู้ด้านไวยากรณ์และคลังคำศัพท์ที่จำกัด

3. นักศึกษาเสนอแนวทางพัฒนาทักษะการเขียน ได้แก่ การเรียนรู้ไวยากรณ์และโครงสร้างประโยคพื้นฐาน ฝึกเขียนภาษาอังกฤษอย่างสม่ำเสมอ เพิ่มพูนคำศัพท์ และใช้สื่อออนไลน์ เทคโนโลยี และเครื่องมือ AI ช่วยในการเรียนรู้

4. องค์ความรู้จากงานวิจัยสามารถนำไปใช้เป็นฐานข้อมูลในการพัฒนาหลักสูตร การออกแบบกิจกรรมและสื่อการสอน รวมถึงการจัดทำแบบฝึกไวยากรณ์หรือคำศัพท์ เพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาอังกฤษและลดข้อผิดพลาดของนักศึกษาไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สรุป

จากการศึกษาพบว่า นักศึกษายังคงมีข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาอังกฤษในหลายด้าน เช่น การสะกดคำ การใช้กาลและรูปของคำกริยา การเลือกใช้คำไม่เหมาะสมหรือใช้รูปแบบคำไม่ถูกต้อง การใช้คำนำหน้านาม (a, an, the) การใช้ตัวพิมพ์ใหญ่และเครื่องหมายวรรคตอน ตลอดจนโครงสร้างประโยคที่ไม่สมบูรณ์ ความไม่สอดคล้องระหว่างประธานกับกริยา การใช้บุพบทและสรรพนามที่ไม่ถูกต้อง รวมถึงการเขียนประโยคยาวที่มีโครงสร้างคลาดเคลื่อน ซึ่งล้วนเป็นองค์ประกอบพื้นฐานทางไวยากรณ์ สาเหตุสำคัญของข้อผิดพลาดดังกล่าวมาจากอิทธิพลของภาษาแม่ เนื่องจากโครงสร้างของภาษาไทยและภาษาอังกฤษมีความแตกต่างกันอย่างชัดเจน ส่งผลให้นักศึกษามักถ่ายโอนรูปแบบภาษาจากภาษาไทยมาใช้ในการเขียนภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะการแปลแบบคำต่อคำ ทำให้เกิดปัญหาในการเรียงลำดับคำ การใช้ไวยากรณ์ และการสร้างประโยคที่ไม่สมบูรณ์ นอกจากนี้ ข้อจำกัดด้านความรู้ทางภาษาและคลังคำศัพท์ยังเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อความถูกต้องในการเขียน ดังนั้น การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษควรมุ่งเน้นการสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างภาษาแม่และภาษาเป้าหมาย ควบคู่กับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นการฝึกเขียนเชิงโครงสร้างอย่างสม่ำเสมอ เพื่อส่งเสริมความถูกต้อง ความชำนาญ และประสิทธิภาพในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. ในวิชาการสอนเขียนภาษาอังกฤษ ผู้สอนควรเน้นทักษะพื้นฐานที่เป็นข้อผิดพลาดบ่อย เช่น การสะกดคำศัพท์ และให้ความสำคัญเกี่ยวกับความรู้ด้านไวยากรณ์และโครงสร้างภาษามากขึ้น เช่น เรื่องกาล ชนิดของคำ และประเด็นอื่นๆ ผ่านกิจกรรมที่เน้นการปฏิบัติจริงมากกว่าการท่องจำกฎเกณฑ์ทางด้านไวยากรณ์
2. ผู้สอนควรพัฒนาสื่อการเรียนรู้และแบบฝึกหัดเฉพาะที่นักศึกษามีปัญหามากที่สุด เช่น แบบฝึกการสะกดคำ การทดสอบคำศัพท์ หรือแบบฝึกหัดด้านไวยากรณ์ เช่น เรื่อง verb tenses, verb forms, parts of speech, pronouns, adjectives เป็นต้น เพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกซ้ำเพื่อทบทวนและพัฒนาอย่างเป็นระบบ
3. สถาบันการศึกษาหรือผู้สอนควรประเมินระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาก่อนเรียน เพื่อวางแผนการสอน ออกแบบกิจกรรมและสื่อการเรียนรู้ให้เหมาะสม รวมทั้งควรเน้นความสำคัญ ของทักษะการเขียนซึ่งจำเป็นต่อการสื่อสารและการทำงานในอนาคต

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย

1. ผู้วิจัยอาจศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาในสาขาวิชาเอกต่าง ๆ โดยเฉพาะในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ รวมถึงรายวิชาการเขียน เช่น การเขียนเชิงวิชาการและการเขียนเชิงธุรกิจ เพื่อให้ผลการวิจัยสะท้อนปัญหาได้ครอบคลุมและชัดเจนยิ่งขึ้น
2. ผู้วิจัยอาจใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบผสมผสาน (mixed methods) โดยใช้การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดร่วมกับการสัมภาษณ์หรือแบบสอบถาม เพื่อให้เข้าใจสาเหตุของข้อผิดพลาดได้อย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้น
3. ผู้วิจัยอาจเพิ่มกลุ่มตัวอย่างให้มีความหลากหลายมากขึ้น เช่น นักศึกษาจากหลายมหาวิทยาลัย หรือหลายระดับชั้น เพื่อเพิ่มความน่าเชื่อถือและความสามารถในการอ้างอิงผลการวิจัย

เอกสารอ้างอิง

ธวัชชัย บุญจันทร์. (2561). การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางภาษาในการเขียนประโยคภาษาอังกฤษ. *วารสารวิชาการเครือข่ายบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏภาคเหนือ*, 8(15), 1–16. <https://so02.tci-thaijo.org/index.php/JGNRU/article/view/100553>

- ธันนิกันต์ ชัยนตราคม. (2557). ปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการของนักศึกษาไทยในระดับอุดมศึกษา. ใน *รายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับชาติ SMARTS ครั้งที่ 4* (น. 2–12). มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ปิ่นพนธ์ พงษ์พรพรค, ณัฐวุฒิ โพธิ์ทักษิณ, และนรินทร์ มุกมณี. (2564). ปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของคนไทย. *วารสาร มจร อุบลปริทรรศน์*, 6(3), 911–920. <https://so06.tci-thaijo.org/index.php/mcjou/article/view/249630>
- ปิยวรรณ รุ่งวรพงศ์. (2557). ปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาใหม่: กรณีศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตตรัง. *วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม*, 8(3), 119–126. สืบค้น จาก <https://so05.tci-thaijo.org/index.php/rmuj/article/view/27971>
- พนิตธิชาญ์ มานอก และภัทร์ธีรา เทียนเพิ่มพูน. (2565). การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสนามจันทร์. *Journal of Roi Kaensarn Academi*, 7(3), 126–151. <https://so02.tci-thaijo.org/index.php/JRKSA/article/view/252827>
- วรินทร์ แดนดี. (2565). การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก. *วารสารมนุษยวิทยาเชิงพุทธ*, 7(12), 732–746. <https://so04.tci-thaijo.org/index.php/JSBA/article/view/262471>
- วันทนีย์ แสงคล้ายเจริญ. (2565). การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในงานเขียนประเภทต่าง ๆ ของนักศึกษาไทยที่เรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ. *วารสารบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ในพระบรมราชูปถัมภ์*, 16(1), 167–180. <https://so02.tci-thaijo.org/index.php/JournalGradVRU/article/view/249646>
- ศศินันท์ โต๊ะชาลีศรีทิน. (2566). ปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษและแนวทางการพัฒนานักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทางธุรกิจ ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร. *วารสารการอ่าน*, 27(1), 49–62. <https://so01.tci-thaijo.org/index.php/rdj/article/view/268273>
- สุคนธา พุสุวรรณ. (2562). การศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 สาขาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ในพระบรมราชูปถัมภ์. ใน *รายงานสืบเนื่องจากการประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 9* (น. 275–285). มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- Chaiyasit, S., Treewannakul, C., & Bodley, S. (2019). Grammatical errors made by Thai students. In *Proceedings of the 6th Social Sciences, Arts and Media International Conference 2019* (pp. 1–9). Srinakharinwirot University.
- Chitondo, L. (2021). An analysis of grammatical errors in student teachers' written work at Rock View University in Lusaka. *International Journal on Studies in English Language and Literature*, 9(12), 22–35. <https://doi.org/10.20431/2347-3134.0912003>
- Hinnon, A. (2014). Common errors in English writing and suggested solutions of Thai university students. *Journal of Humanities and Social Sciences (HUSOKKU)*, 31(2), 165–180. <https://so01.tci-thaijo.org/index.php/HUSO/article/view/32281>